на чело на войската. Внезапно стрела неприятелска го рани смъртно въ хълбока. Като ся мятал да извади убийствената стрела изгубва си равката и тръмпнявен та пада отъ коня. Пренасятъ го въ „ватра“ту, и тамъ, като вдена малко кръвь отъ рана та, плисва къмъ небото и извиква: „победи ~~ти~~ те Гапилеянине!“ стрѣлъ Христе.

Къмъ друга та нощь (26 юний 363) полилъ ~~умрѣ~~ умира ~~и стрѣ~~ си спокойно, обливаенъ отъ приятелитѣ и въсвидетѣ си, къмъ кои то изрекъ слѣдующитѣ достопамятни думи: „Приятели и войници мои, зная добрѣ болѣзнь та поѣдява слабитѣ, приемамъ смъртьта като благодѣяние отъ боговетѣ, за да не би, като се продължи живота ми, да подпадна подъ тегота на болести и грѣхи и на собственитѣ си погрѣшки, които мога да дачерпятъ миналитѣ ми животъ. Всякога съмъ такъ правилъ, що то нито раскаяние мѣ вълнува, нито изобличение съвѣсти осѣщамъ за какое мое дѣло, было то въ прекъсъ на моето дѣло или въ свѣтата свѣтость на престола.“ Като спатрѣхъ въ лицѣ си на престола като богоугодна заповѣдь, стадихъ го, какъ се падя, не ~~осквернѣнъ и неопетненъ~~ чистъ ~~свободенъ~~ отъ всякакъ грѣхъ и всякакъ неправда. Ако слѣдствията не сѣ били всякога съ гласни съ осрѣдаенията и прегаления та ми, това про